

זאב שטיינברג מצביע, אחרי זיכיון במשפט

אתה עדיין

אני

ביום ה-31 בינואר, 1957 השלום מן האשמה היחיד למרות פסקדין זה, ועו אותה, הודיע המפקח הכללי יחזקאל סהר, בהודעה לעיתונות, כי הוא פירש מה היו המעשים שהתגלו בפני ההאשמות. מר יחזקאל סהר מוסיף כי בית המשפט העליון כדי עשיתי זאת מתוך פחד. זו אמת, וכי בית המשפט קודם שאין לו כל סמכות יתר על כן, מאחר שהוצגו מצות אלה, ואת השמצות מחוסנים ובמסגרת תפקיד החוקית לתבוע אותם לא בבית המשפט, לא נשארה ענין לכיבוד משפטי כן טענותי הבאות, שיתנו לשרות החוקית לתבוע אותם — לדון על הוצאת דיבה. למיכך אני החתום-ימין: בזאת:

מר סהר שיקר בה כחב" על מנת להו המשוש לעבור לפר מר סהר שיקר כסיוע בעדותי לעדותו כביכול שבאתי עמו מר סהר שיקר את שטון-הזהב שלי התחתון.

מר סהר שיקר כעם אנשי העולם שהיתה דרושה למי מר סהר שיקר אנ פסק-הדין, כי עשיתי פיס, אם התכוון ל פליזיים או בלתי-פיטורי מן המשטרה

אני מזמין את מר סהר בפני כל בית-משפט שחן ציבורית או פרלמנטרית, שימצא לחוקי, אם הוא הנ"ל אינן נכונות.

מחר לחר עפו חשדות הדדיים, רטינות, שמועות ובדיחות ארסיות. יחזקאל סהר עצמו נאלץ לכנס בבית-הספר לשוטרים בכפר-שלום את כל קציני המשטרה בישראל, מסגן המפקח הכללי ועד לאחרון המפקחים, להצדיק בעיניהם את פעולות המטה הארצי ולחשל מחדש את נאמנותם למטה שנתערעה כליל בעקבות הגילויים.

באחריה מורעלת זו של קנוניות קדחתניות, חשדות ופחד, היה די ברמו אחד של חשד כוזב כדי להוציא את הקצינים העליונים מדעתם. כשאך שמע יחזקאל סהר את החשד (הכוונב) ששטיינברג מוסר ידיעות למחנה היריב, החליט לחסלו מיד ובכל מחיר.

אדם חכם יותר היה מהסס, חוקר את הענין בעצמו, בהכירו את אופיו של שטיינברג. יתכן שהיה מקבל את עצותיהם של כמה קצינים, שיעצו לו להעביר את שטיינברג לפי שעה למקום נידח עד עבור זעם, ולחסלו רק אחרי גמר המשפט הגדול של עמוס.

אולם סהר איננו איש חכם. הוא פעל בניגוד לכל חוקי ההגיון. הוא ידע כי מאחוריו עומדת המכונה הגדולה של

הכת השלטת במדינה, ממנגנון החושך ועד לכונוסיות-החצר של ביג"י, והוא היה בטוח כי קל יהיה לו לבצע את מיבצע-החיסול.

שוחד מרועייזונות

מזכ"ל מאליו שאיראפר היה להור דיע לציבור ששטיינברג פוטר מפני שנחשד בשיתוף-פעולה עם עוררין פרי סי נגד עמוס בן-גוריון. היה צורך ב- ביום האשמות פליליות ובלתי-רפוליות.

המכשיר האומלל לפעולה זו היה סמל-הבולשת שמעון שיטות, שישב בבית הסוהר אחרי שנמצא אשם בלקיחת-שר חד מרועייזונות ובקיום מגע מיני עם פרוצות. אחרי שכבר הורשע, יגיש אליו אדם מרכזי מאד במטה, שלא היתה לו שום שייכות לענין: ראש המחלקה הכללית שמאי זוהר, שכנו בבית וחבר-קבוצתו של עמוס בן-גוריון. כדי למצוא חן בעיני זוהר הכליכיל, מסר שיטות כל עדות שנדרשה ממנו נגד מי שהיה מפקדו במדור הבילוש.

כך נרקמה מסכת ההאשמות, שפורטה בסיפורו הגדול של זאב שטיינברג שפורסם בשעתו בהעולם הזה (991). שטיינברג ועוזריו נאסרו, הוחזקו איש-איש במעצר במקום אחר. חתוני-מכולת, פקדי-בנק ושכנים נחקרו כדי לברר את אורח-חיו של שטיינברג. כוחות עצומים הושקעו בחקירה. למרות כל המאמץ הזה, לא העלו החוקרים שום דבר בחכתם. לא נמצאה שום אשמה פלילית שאפשר היה להוכיחה בצורה כל שהיא. החקירה הועברה מתלאביב למשולש, מקום פעולתו הקודמת של שטיינברג, אך גם שם לא נמצא מאומה. יחזקאל סהר היה נתון במצוקה.

ההודעה השפלה

להלכה, לא היה המפקח הכללי זקוק לשום תירוץ לפיטורי שטיינברג. לפי סעיף 15 של דבר המלך (האנגלי) במועצתו משנת 1922, יכול שר-המשטרה לפטר כל קצין כראות עיניו, ושום בית-משפט אינו יכול להתערב בשיקוליו.

אולם סהר פחד לפטר את שטיינברג סתם. בהיותו בטוח ששטיינברג קשור עם מגלי השחיתות, רצה לחסל אותו כך שלא יוכל להרים את קולו בציבור ולהעיד נגדו או נגד עמוס בן-גוריון בעתיד. לכן היה מוכרח לנקוט בפעולה ציבורית.

כך נפתחה אחת הפרשות המזוירות והמבישות ביותר שאירעו אי-פעם במדינה דמוקרטית בעולם כולו.

באחד הערבים הודיע קול ישראל, במהדורת החדשות שלה, כי זאב שטיינברג, ראש מדור הבילוש של מחוז תלאביב, פוטר מתפקידו בגלל התרועעות-יתר עם אנשי העולם התחתון. הודעה זו באה, כמובן, ממשרדו של המפקח הכללי של המשטרה, וחתם עליה קצין-העתונות החדש של המשטרה, רמ"ח יעקב נאש.

מעולם לא השמיע קול ישראל שום הודעה דומה. יתר על כן, לא היה לה כל בסיס חוקי, מאחר שהאשמה זו אף לא נכללה בהודעת-הפיטורין של שטיינברג. היא באה פשוט, ללא הסוואה וללא בושה, כדי להשחיר את פניו ולחסל את עמדתו הציבורית של האיש המסולק.

כדי למצות את עומק השפלות של מעשה זה, יש לזכור כי שטיינברג לא עבד אף יום אחד בחיי עבודה אורחית, שהוא שוטר כמעט מבטן ומלידה, שהוא בעל לאשה ואב לשלושה ילדים. הודעה זו באה למעשה כדי למנוע בעדו למצוא פרנסה בעתיד גם מחוץ לכותלי המשטרה.

יתכן שבזאת היתה מטחימת כל הפרשה, כפי שרצה סהר. אולם סהר לא העריך נכון את האיש. הוא היה רגיל למלחכי-פינכת, לאנשי-מנדט נכנעים, שלא העזו מעולם להרים את קולם ולתבוע את עלבונם. אולם

מדורן בית-משפט השלום לא ראה מעולם כצינה מעין זו. עשרות אנשים, מהם רבים במדי שוטרים וקציני-משטרה, הצטופפו מסביב לגבר בחליפה אפורה, שיצא מן האולם. כל אחד ניסה לתפוס את זרועו, ללחוץ את ידו.

חתן היוצא מתחת לחופה אינו זוכה לברכות כה נלהבות כפי שזכה להן זאב שטיינברג. השמשים ופקידי בית-המשפט ברכו את האיש בדרכו. כתבי עתוני-הערב זינקו לעבר תא-הטלפונים כדי להשמיע באוזני עורכיהם את הקריאה המפורסמת: "עצור את מכונת-הדפוס!"

בית-המשפט דבר שלא היה כדוגמתו מאז פסק-הדין המפורסם של השופט בנימין הלוי במשפט קסטנר. שופטת-השלום מינה שמיר לא רק זיכתה מכל אשמה את זאב שטיינברג, אלא יצאה בכתב-אישום נורא על אחד המוסדות החשובים ביותר במדינה: משטרת ישראל.

תפקיד סודי ביותר

בשכ"ל זאב שטיינברג היה זה יום גדול מאד בחייו. הוא צחק בפעם הראשונה מאז יום ה-2 ביולי, 1956, בשעה 9.30 בבוקר — מועד שנחרת היטב בזכרונו.

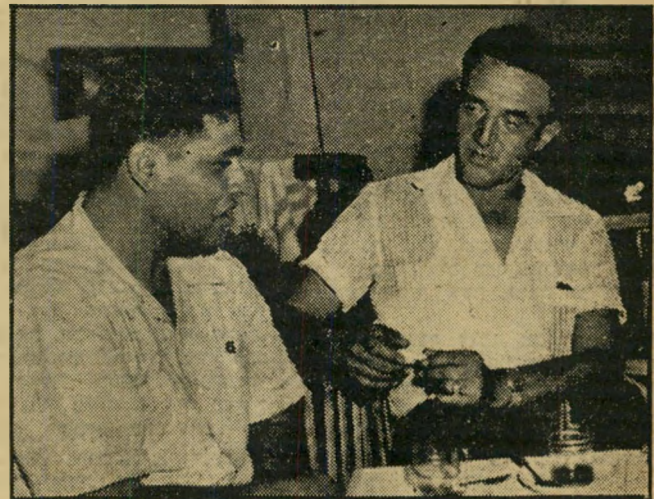
כי באותו יום נקרא שטיינברג אל חדרו של אברהם זלינגר, סגן המפקח הכללי וראש אגף החקירות, שהודיע לו כי יש נגדו פקודת-מעצר חתומה בידי יחזקאל סהר. היו דרושים כמה חודשים של יסורים — מעצר בתחנת-משטרה, ניתוק ובידוד מן המשפחה, מסע השמצות חסר-תקדים ותהליכים משפטיים מורטי-עצבים — עד שזאב שטיינברג, בן ה-42, הבין מה קרה למאורע מסתורי זה.

התהליך החל כאשר הועבר שטיינברג מתפקידו הקודם כראש מדור הבילוש במחוז תלאביב, לתפקיד חדש במטה הארצי. גם אז נקרא לחדרו של זלינגר, שהטיל עליו תפקיד סודי ביותר במנגנון הבילוש של אגף החקירות במטה הארצי.

נוכחותו של שטיינברג במקום זה ובתפקיד זה לא נעמה לכמה מן הקצינים הגבוהים באותו האגף, ולכל הקבוצה אכולת-השחיתות המתפשטת במטרה הארצי. כי שטיינברג ידוע כבלש הטוב ביותר בארץ. כך נרקמה הקנוניה לסלק את שטיינברג: הוטל עליו החשד הדמיוני-לגמרי כאילו הוא, הבלש החתיק ואיש-המשטרה מזה 20 שנה, משתף פעולה עם עוררין-הדין שמואל תמיר (שמעולם לא ראה אותו עד אז פנים אל פנים) בקשר עם משפטו של עמוס בן-גוריון.

הרקע: פחד, חשדות וקנוניות

באותו רגע שררה במטה הארצי אוירה כללית של פחד וחשדות. גילויי חשדנות חזו בפרשת עמוס, ומשפטו של עמוס נגד שורת תתנודים, פילגו את המשטרה לשני מחנות — מחנה נאמניו של עמוס, שהתלכדו מתוך הגנה עצמית, ומחנה שני, שסען כי אסור לעמוס לנהל את המשפט בעודו קצין-משטרה פעיל, כי הדבר הורס את המוראל של המשטרה ומשחק את עבודתה הסדירה.

זאב שטיינברג וסמך ברידיין

"עדות מוצקה ואיתנה..."